

handlingen af det her forslag bad landets justitsminister om at bede Lars Nordskov Nielsen om en vurdering af det, der lå. Det har vi ikke fået, og jeg har slet ikke hørt om det siden. Heldigvis – men det er jo mærkeligt, at vi skal ad den omvej – har vi så via Thorshavn fået hans vurdering, og det viser sig, at han langt hen ad vejen tilslutter sig hovedlinjerne i regeringens forslag. Jeg synes, det er helt uforståeligt, at regeringen ikke selv indhenter og bidrager med den viden til vores forhandlinger. Jeg synes, der kunne være gjort meget og på en anderledes måde, der ville have givet os et andet forløb.

Enhedslisten har under hele denne sag haft det ønske, at banksagen skulle undersøges, men vi har ikke stået stejlt på, at det skulle være en dommerundersøgelse som den eneste mulighed.

Vi kom ret hurtigt frem til den vurdering, at dette krav over for det flertal, der var skabt mellem regeringen og De Konservative, reelt kunne komme til at betyde, at vi slet ikke fik nogen undersøgelse, og jeg vil også godt sige, at det var min opfattelse, at både Venstre og Fremskridtspartiet udmærket vidste, at det var der fare for.

Det er en helt ærlig sag, jeg er sådan set stor tilhænger af, at man holder fast i sin principielle opfattelse og ikke lader sig rokke en tøddel. Men hvis man ville en løsning af denne sag, så var det ikke særlig klogt, at man i tide og utide reelt var med til også at give det færøske Lagting den falske forhåbning, at bare man holdt fast, så ville sagen skade regeringen så meget, at den måtte bøje sig, at hvis man bare holdt fast, så skulle man nok få de indrømmelser, man ønskede. Også hernede var der jo mange, der på et tidligt tidspunkt mente, at vi måske kunne overveje andre løsninger end selve dommerundersøgelsen.

Det er min opfattelse, at f.eks. for en hr. Uffe Ellemann-Jensen har sagen ikke spillet nogen ret stor rolle for hans deltagelse i denne debat. Det var for ham afgørende at holde sagen mod regeringen gående og vedblivende sætte det konkurrerende Konservative Folkeparti skak i den evige magtkamp om højrefløjen i dansk politik.

Jeg tror, at Venstre fandt galluptallene mere interessante end de tal, det drejer sig om, når vi ser på, hvad færingerne mistede på banksagen, ja, man glemte vel oven i købet, at man selv sad i regering, dengang hele den her sag blev skruet sammen. Tilsvarende må jeg desværre også sige

til fru Kirsten Jacobsen, at hun i en periode har lagt større vægt på skarpe markeringer end på konstruktivt at arbejde for en undersøgelse.

Lad mig bare minde om, at mange af os, der nu deltager i debatten, i Det Politisk-Økonomiske Udvalg for flere måneder siden havde en meget konstruktiv diskussion om, hvordan vi sammen med statsministeren kunne nå frem til en løsning, der var anderledes end en dommerundersøgelse. Faktisk tror jeg, at vi allerede på det tidspunkt kunne være nået til bred enighed. Så fyrede hr. Uffe Ellemann-Jensen startskuddet af til en ny markeringsrunde, og straks var Venstre og Fremskridtspartiet ude i markeringsræset.

Jeg ved godt, det har givet omtale, jeg ved godt, det måske har givet stemmer. Jeg vil sige: Det har ikke hjulpet til en løsning, og det har slet ikke hjulpet til, at vi er kommet dertil, hvor vi er i dag. Jeg vil gerne have lov at sige, at den manglende interesse for sagens indhold jo også viser sig i, at vi nu får en rent indenrigspolitisk debat, hvor det ikke er banksagen, men hvor det er et opgør med den nuværende regerings eventuelle mangelfulde svar i de seneste måneder, der skal sættes i centrum.

Vi freder ikke regeringen, vi siger bare: Vi vil ikke blande tingene sammen. Først må vi have lavet den bankundersøgelse, som færingerne har bedt om, og så kan vi efterfølgende tage slagsmålet om, hvordan det politiske ansvar – også op til i dag – kan placeres.

Det er disse forhold, der har gjort, at Enhedslisten ikke har kørt parløb med V og Z. Vi er fra begyndelsen kommet med forslag og krav, som – efter vores opfattelse – kunne danne grundlag for en løsning. Jeg skal ikke nævne alle vores ændringsforslag, men bare med tilfredshed konstatere, at vi er kommet igennem med vores forslag om en følgegruppe som kompensation for manglende åbenhed, og at vi også er kommet igennem med vores forslag om, at kommissionen selv skal tilrettelægge sin arbejdsform og ikke som hovedvægt basere sig på skriftlige afhøringer.

Dette – sammen med en lang række fornuftige forslag fra det færøske Lagting – gør, at vi i dag samlet kan tilslutte os det forslag, der foreligger, og vi kan ikke stemme for forslagene fra hr. Óli Breckmann.